

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν λοιπὴν θεραπείαν, ἀπαντῶ-
 μεν τὴν κοιτίδα κατὰ πρῶτον ὑπὸ Πλουτάρχου μνη-
 μονευομένην (ε. τ. εἰς Ἡσιόδ. ὑπομνημ. 45). «Ὁ δὲ
 Πλούταρχός φησιν, ὅτι μὴ δεῖ τὰ νεογνά ἀκίνητα εἶναι,
 καὶ ἀποτίθεσθαι ἐν ἀκίνητοις.—οἶά τινα εὐκίνητα κλι-
 νίδια μεμηγάνηται πρὸς τὴν τῶν παιδίων εὐνήν ἢ (ἂν
 τὰ τελευταῖα δὲν ᾖναι λέξεις τοῦ Προκλ.) Τούτῳ ἰσχυ-
 ριστὸν δὲ Πλάτων τίποτε δὲν ἀναφέρει περὶ αὐτῆς, ὅστις
 θεβλῶς δὲν ἤθελε τὴν σιωπῆσαι, ἐνῶ ἐπίσης συσταίνει
 πολλὰ τὴν κίνησιν, καὶ ἐπομέως διατάσσει «τὴν κύου-
 σάν περιπατεῖν,» καὶ «τὰς τροφούς τὰ παιδία ἢ πρὸς
 ἀγοράν, ἢ πρὸς ἱερά, ἢ πρὸς οἰκίους αἰεὶ φέρειν,»
 ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν αἰώραν μνημονεύει. — Ἀληθινὰ
 δὲ Πλάτων μνημονεύει συνεχῶς τὴν σκάφην, ὡς καὶ ὁ
 Ἀριστοτέλης (Πολιτ. 16) λέγει «ἐν τῇ Τυροῖ δια τῆς
 σκάφης (ἢ ἀναγκώρις τῶν παιδίων)» ἀλλ' ὅσον καὶ
 ἂν μετεχειρίζοντο τὴν σκάφην εἰς τοιοῦτον σκοπὸν,
 ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (εἰδ. βυλλ. XXIY, 10) τὴν ἀσπίδα,
 μολοντοῦτο κανὴν χωρίον δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς ἀρ-
 χαίους συγγραφεῖς, ὅπου πρέπει νὰ ἐνοήσωμεν ἰδιαι-
 τῆραν τινὰ κοιτίδα (κύβαν).

Βεβλῶν δ' εἶναι ὅτι αἱ μητέρες καὶ αἱ θεράπαιναι
 περιέφερον τὰ παιδία εἰς τὰς ἀγκάλας, σείουσαι αὐτὰ
 καὶ ἄρῳσαι, καθὼς καὶ τώρα, διὰ νὰ τὰ ἀποκοιμίζουν,
 καθὼς τὸ περιγράφει ὁ Πλάτων «Ἐνίκη γὰρ ἂν που
 βουληθῶσι κατακοιμίζειν τὰ δυσπνοῦντα τῶν παιδίων
 αἱ μητέρες, οὐχ ἠσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ
 τούταντιον κίνησιν, ἐν ταῖς ἀγκάλαις αἰεὶ σείουσαι» καὶ
 οὐ σιγῆν, ἀλλὰ τινὰ μελωδίαν.» Ταῦτα τὰ ἄγματα
 πάντως ἐνοεῖ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης (Προβλ. XIX, 38)
 λέγων. «Δὲ τί βυθῶν καὶ μέλει, καὶ ὅπως ταῖς συμ-
 φωνίαις χαίρουσι πάντες; — σημεῖον δὲ ὅτι τὰ παιδία
 εὐθύς γενόμενα χαίρει αὐτοῖς.» Τοιαῦτα ἄγματα
 ἐκαλοῦτο βανακαλίματα, ἢ καταβανακαλίσεις. (Αθήν.
 XIV, 10). παρὰ Θεοκρίτῳ (εἰδ. XXIV, 6) ἀπαντῶ
 μεν τοιοῦτον τι ἄσμα, ὅπερ δὲν εἶναι μὲν ἰδιαιτέρον
 ἄσμα ὕπνου, ἀλλὰ λέγεται περὶ Ἀλκμήνης κατακοι-
 μιζέσης τὰ διδυμὰ της·

«Ἀπτομετα δὲ γυνὰ κεφαλῆς μυθήσατο παιδῶν
 εἶδ'ετ' ἐμὰ βρέφρα γλυκερὸν καὶ ἐγέροσιμον ὕπνον.
 εἶδ'ετ' ἐμὰ ψυχὰ, δὴ' ἀδελφῶ, εὔσοα τέναρ.
 ὄλιβοι εὐνάοισθε, καὶ ὄλιβοι αἰεὶ ἴκοισθε.»

Τοιαῦτά τινα συνέβαινον εἰς τὸν παιδικὸν θάλαμον
 τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εἰ-
 κόνης (κατὰ τὸ ἀτμηγέστατον μέρος) δύνανται νὰ χρη-
 σιμιύτωσιν ἀκόμη χωρὶα τινὰ, ὡς Ἀριστοφ. Νερ.
 1383 «ε. — Λυσιστρ. 1410. — Λυσίας περὶ Ἐρα-
 τισθ. φόν. σ. 10—15

Οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐσπευδον, ὡς φαίνεται, νὰ προτρέ-
 πωσι τὰ παιδία εἰς τὸν δρόμον, καὶ πολυάριθμοι θερά-
 παιναι περιέφερον αὐτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας, καθίστων
 τοῦτο πάντη περιττόν. Ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν δὲ,
 ἂν ἢ διάκρισις τῶν ὀνοματῶν, τὴν ὁποῖαν κάμνει ὁ
 Εὐστάθιος (εἰς Ἰλ. I, 518), «Παιδῶν τὸ τρεφόμενον
 ὑπὸ τιθῆς, παιδάριον τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξῆως
 ἀντικαλυβανόμενον» πρέπει νὰ λαμβάνηται εἰς στενὴν
 σημασίαν, ἀμφιβάλλομεν πολὺ, ἂν καὶ παρὰ τῷ Πολυ-

δεύκει (II, 9), ὅπου αἱ ὀνομασίαι πάντως φαίνονται
 κατὰ τὰς διαφορὰς ηλικίας εἶναι διατεταγμέναι,
 παιδάριον ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ παιδίον. Οἱ πα-
 ἴμενον καὶ ἔπειτα ἀκόμη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν
 ἐτέρων καὶ τῶν θεραπευτῶν, κατὰ τὸν Πλάτωνα
 VII), μέχρι τοῦ ἔκτου ἔτους, καὶ εἰς τὸ δια-
 αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε κάμμία διάκρισις μεταξὺ τῆς
 τροφῆς τῶν ἀβρένων, καὶ τῆς τῶν κορσίων.

Φυσικὰ ἐδίδοντο εἰς τὰ παιδία καὶ παίγνια πα-
 εἶδους πρὸς διασκέδασιν. Αὐτὰ ἐκρέμαντο (εἰς
 τράχηλον τῶν παιδίων, καὶ διὰ τοῦτο δέραια καὶ
 ρυθέραια ὠμαζόντο (Εὐριπ. Ἴων. 1430 — Ἀρ-
 ποιητ. 16). Ἰδίως δὲ τὰ ἐκρέμων ἐν μέρει εἰς
 τράχηλο τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐμελλον νὰ πα-
 σωσι, διὰ νὰ χρησιμύτωσιν ὡς γνωρίσματα.
 Φρυσιός. Λόγ. IV. «Καθὰπερ τὰ δέραια τοῖς ἐκ-
 μένοις παιδίοις, ἵνα μὴ ἀγνοῆται. — Ἀλκίφρ. Ἰων.
 III, 63. «Τοῦτο (τὸ παιδίον) μετὰ τῶν σπαρτῶν
 δέραια τινὰ καὶ γνωρίσματα περιθεῖσαι, ἐδωκαν-
 μιζειν ἐπὶ τὰς ἀκρωρείας τῆς Πάρνηθος.» Ἐν-
 ἐδίδον εἰς τὰ ἀποτιθέμενα παιδία καὶ ἄλλα περὶ
 (εἰδ. Λόγγ. Ποιμ. I, — Ἡλιόδ. Αἰθιοπ. II, 31
 Ἀρισταινέτ. Ἐπιστ. I, I.)

Τὰ τοιαῦτα παίγνια ἦσαν ὡς ἐπιτοπλεῖστον
 τάλλου, ὅθεν καὶ οἱ Ῥωμαῖοι crepundia τὰ ἐ-
 ζον. Ἀλλ' ἐκτός τούτων ἦσαν συνήθη καὶ ἴσα
 παιδικὰ κρόταλα, τὰ ὁποῖα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις
 πλαταγαὶ ὠμαζόντο, καὶ τῶν ὁποίων ἐφευρε-
 γεται ὁ Ἀρχύτας «Καὶ τὴν Ἀργύτου πλατα-
 σθαι γενέσθαι καλῶς, ἢν διδῶσι τοῖς παιδίοις
 χρώμενα ταύτη μὲν καταγνώσι τῶν κατὰ
 κίαν (Ἀριστοτ. Πολ. VIII, 6).» Ὅτι δὲ μὲν
 φέροι πολὺ εἶναι ὅτι καὶ ἄλλα παίγνια συνήθη
 ἦρῖν ἀπαντῶμεν μνημονεύομενα. Οὕτω λέγει ὁ
 ψιάδης (Ἀριστοφ. Νερ. 861),

« — καγὼ τοῖ ποι-
 ῶν πῶτον ἐβολὴν ἔλαβον Ἡλιαστικῶν,
 εἰ' ἐπριάμην σοι Διασίους ἀμαξίδα.»

Πολυδ. X. 168. «ἢ δὲ ἀμαξίς ἀμαξίον μιν
 παίζειν (;) τοῖς παιδίοις.» Οὕτως ὁ Πausanias
 μεταξὺ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῷ Νεῶ τῆς
 εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀναφέρει κλίνην μικρὰν ἐλα-
 στόλιτον, τὴν ὁποῖαν «Ἰπποδαμείας λέγουσι
 παίγνιον.» — Τοιαῦτα παίγνια ἐπλαττον
 καὶ αὐτὰ τὰ παιδία κατὰ τὰς δυνάμεις των, καὶ
 πληροφοροῦμεθα ἐπίσης ἀπὸ τὸν Ἀριστοφ. (Κρι-

« εἰθύς γέ τοι παιδάριον τεννοντοῖ
 ἐπλαττεν ἔνδον οἰκίας, γαῦς δ' ἐγλεγοῖ
 ἀμαξίδαο τε σκυτίνας εἰργάζετο,
 κατὰ τῶν σιδῶν βατράχους ἐποίηε.»

Καὶ ὁ Λουκιανὸς διηγείται περὶ ἑαυτοῦ (εἰς
 «Ὅποτε γὰρ ἀφειθήν ὑπὸ τῶν διδασκάλων,
 ἂν τὸν κηρὸν ἢ βόας, ἢ ἵππους ἢ καὶ νῆ δι
 ἀνέπλαττον.» παρὰ Πλουτάρχ. Διον. 9.